

ODPIRALA SO SE VRATA

Odpirala so se vrata
Prospero je šel pred mano
brez plašča in palice
na klopeh pod plakati
so sedeli upokojeni voditelji
župnik učitelj policaj
med njimi
moj Angel varuh

Bil je kot vitko dekle
beli lasje so mu padali
na mlada ramena
nebeško oblačilo
je pokrivalo skrivnost
spola

angel varuh božji moj
sem rekel stopil bliže
k njenemu obrazu
k očem k ustom

mladi Šved se je nasmejal

SPOMIN NA SANJE IZ LETA 1963

Sanjal sem o
Levu Tolstoju

ležal je v postelji
ogromen kot sonce
v grivi
razmršenih kodrov

lev

videl sem njegovo
glavo
obraz iz valujoče pločevine
po kateri se je razlivala
nepretrgana svetloba

nenadoma je ugasnil
počrnel
in koža njegovih rok in obraza
je bila hrapava
razpokana
kot hrastova skorja

vprašal sem ga
"kaj delati"

"nič"
je odgovoril

z vsemi protezami
razpokami
je k meni zaplaval svetloba
velikanski bleščeči nasmeš
se je razgoreval

• • •

premikam se v sebi
večjem
v tisti temni pokrajini
skrita je slika

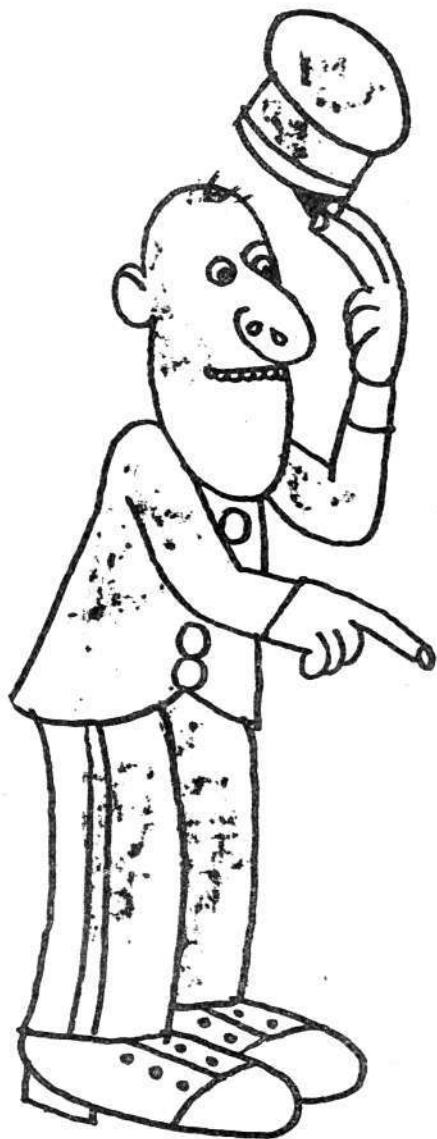
otročstvo
belo pusto polje
zelo odprto
daleč tiho

tam se pojavlja
svetloba
in obraz
z iztegnjenim
rdečim jezikom

KAMNOLOM

Kamnolom katedrale
je molčal
znotraj
obešen na svorniku
je z belimi rebri
svetil
rudarski bog

na dnu
prilepljeni s slino
k skali
so molili
čudaški metafizični
sesalci

DOMAČE VAJE NA TEMO ANGELOV

Angeli
zavrženi

podobni so
kosmičem saj
računalom
golobčkom nadevanim
s črnim rižem
podobni so tudi toči
pobarvani rdeče
modremu ognju
z rumenim jezikom

angeli zavrženi
podobni so
mravljam bolnim na srcu
lunam ki se zarivajo
za zelene nohte pokojnih
angeli v raju
podobni so notranji strani uda
nezrelega dekliča

kot zvezde so
svetijo na sramežljivih krajih
čisti kot kvadrati so in krogi
v notranjosti imajo
tišino

zavrženi angeli so kot odprta okna mrtvašnice
kot kravje oči
kot ptičji skeleti
kot padajoča letala
kot muhe na pljučih padlih vojakov
kot potoki jesenskega dežja
ki vežejo usta s ptičjim odletom
milion angelov
roma po dlaneh ženske

odvzet jim je popek
na šivalnih strojih pišejo
dolge pesnitve v obliki
belega jadra
njihova telesa dajo se cepiti
na oljkinem deblu

spijo na stropu
padajo kaplja za kapljo

Tadeusz Różewicz je najglasnejši poljski pesnik povojne generacije. Ne samo pesnik, ampak tudi dramatik, pisatelj in scenarist. Toda v poeziji mu je verjetno uspelo najbolje izraziti izkušnje svoje generacije; generacije, ki je prežive-la vojno. Uspelo mu je zato, ker je iznašel način pesniške govorice, ki je idealno prilagojena za izražanje doživljajev. To je "poezija stisnjenega grla" ali "poezija šepeta". Objavljamo njegove novejše pesmi.

Pesmi je prevedel
Dušan Pirc

